

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Intuiția în catehizație.

Principiul fundamental al învățământului modern este intuiția. Învățământul din antichitate, precum și cel medieval, se caracterizează printr'un mecanism steril și plicticos. Învățământul modern a devenit interesant și mai rodnic tocmai prin metoda intuitivă. Ideea intuiției pornește în sec. XVI de la pedagogii realiști. Bacon de Verulam în opera sa „Novum organon” dă ideea învățământului intuitiv. Intemeietorul propriu zis al învățământului intuitiv este însă Comenius. În opera sa „Orbis pictus” procedează cu o metodă riguros intuitivă. Principiul intuiției este apoi reluat de Rousseau Rochow ș. a.

Tatăl învățământului intuitiv rațional și modern este marele pedagog Pestalozzi. El face epocă în istoria pedagogiei.

Principiul intuiției triumfă de la școala primară, până la universitate. Toate obiectele de învățământ, toate disciplinele didactice se întemeiază pe intuiție. Dacă deci intuiția este nu principiu fundamental și general în învățământul modern, desigur nici studiul religiei nu poate face abstracție de acest principiu.

Este foarte interesant a ști, că principiul intuiției deși primește o formulare științifică abia în vremurile moderne, totuși el exista în primele veacuri ale bisericii. Ce sunt icoanele creștine, afară de rolul lor de pietate și evlavie creștină, dacă nu, mijloace splendide pentru intuiția adevărilor evanghelice. În cele dintrâi timpuri creștine aflăm întrebuințarea icoanelor și felurite producțiuni plastice. În catacombele din Roma, Paris și Alexandria, aflăm pe pereți zugrăvite persoane și întâmplări pioase din Vechiul Testament, ca: Avel, Isaac și Avraam, Ilie ridicându-se la cer, Iov și patimile sale. Mântuitorul Hristos este înfățișat

în chip simbolic, ca păstorul cel bun, mielul, vița de vie, peștele etc. Asemenea icoane aflăm zugrăvite și sculptate pe vase bisericești, pe pietre funerare, candelabre, candelale etc.

„Nu se poate nega deci existența icoanelor în biserică, chiar în cele dintrâi trei secole după Hristos. Mai mult se întrebuințează însă din sec. IV. de la Constantin cel Mare înainte.” (Liturgica Dr. N. Cotlarciuc). Sfinții părinți au fost pătrunși de importanța sf. icoane. Sf. Vasile cel Mare zice: „Icoanele sunt predate de la apostoli. Icoane se află în toate bisericile noastre.”

Sf. Grigorie de Nissa afirmă: „Pictând toate cu iscusință, ca într'o carte, ne arată lămurit luptele martirului.” Mai elocvent este în această privință Sf. Grigorie Dialogul care zice: „Ce e cartea pentru cei ce cetesc, aceea e icoana pentru cei ce nu știu ceti, deoarece în icoană se văd căile, pe care au umbră, și în ea cetesc cei ce nu știu carte.” Așadar este clar până la evidență, că creștinismul primar a urmărit prin icoane nu numai decorarea sf. biserici, promovarea pietății creștine ci mai ales au fost icoanele mijloace intuitive pentru învățământul religios-creștin. Iată deci, că intuiția nu este ceva nou pentru biserică și pentru studiul religiei. Intuiția ca principiu modern de învățământ a existat deja la început în biserică. Noutatea este, că abia în timpurile moderne a fost formulat științificește.

Folosindu-ne deci de principiul intuiției la catehizație urmăm linia trecutului glorios, ne aflăm în elementul nostru de metodă creștină. Durere însă că în privința intuiției catehizația noastră, lasă mult de dorit. Putem afirma chiar, că intuiția este absentă din învățământul religiei

Ce este deci de făcut?

Să ne întoarcem la intuiția în catehizație prin următoarele mijloace:

1. Catehetul să fie un model de pietate și rostire a rugăciunilor pentru școlari.

2. Piese biblice să le facem intuitive prin icoane mari murale și altele din cărțile de religie care ne stau la dispoziție. Procurarea icoanelor murale pentru școli să se facă de direcțiunile școlare în colaborare cu catehetul.

3. Ideal ar fi, ca fiecare școală să aibă un aparat cu proiecțiuni luminoase și filme pentru toate obiectele de studiu, deci și pentru studiul religiei. Mă gândesc ce efect mare ar avea asupra școlărilor filmul vieții Mântuitorului Hristos și a altor scene biblice și morale. În Germania, catolicii fac catehezația cu film.

4. Un bun auxiliar am avea la catehezație prin aparatul numit dioramă, aplicabil la diferite tablouri biblice. Seria icoanelor biblice din T. V. și T. N. dimpreună cu aparatul atinge suma de circa 1.000 Lei, ceea ce s'ar putea ușor procura de fiecare școală.

5. Anul trecut pâr. Florea Codrean, în Revista teologică, arăta puțința aplicării cu succes a desemnului în catehezație, ca metodă intuitivă.

6. Un mijloc intuitiv gratuit ce ne stă la dispoziția tuturor ar fi arătarea elevilor în sf. biserică, la fața locului obiectele, veștmintele și întreg aparatul liturgic.

7. Se mai poate adăuga apoi excursiile la locuri sfinte și biserici.

În fine fiecare catehet, cu râvnă pentru chemarea sa, are puțința de alege acele mijloace care sunt cele mai efective pentru catehezație.

Să reținem ca o poruncă a vremii, că învățământul religios fără intuiție este sterp și în contradicție cu metoda bisericii învățătoare. Să facem deci catehezația cât mai plăcută și rodnică prin intuiție.

Prot. Ștefan R. Lungu.

Cultură și culturalizare.

Deși exercițiul practic al vieții în genere, se pare scufundat în noaptea unui labirint de căi oarbe, totuși, pe marea tablă a norciului actualității, se profilează destul de evident, așa zisa *culturalizare*.

E de mirat, că în iureșul multiplelor preocupări ale zilei, această culturalizare își menține mereu puternice tendințe de afirmare, că-

utând a înăbuși bezna de nepăsare ce i-se opune, ca să-și câștige interesul omului.

Cultura, după Kant e *realizarea capacității unei ființe raționale înspre un scop dorit*; după Fichte, ea consistă în *indeletnicirea tuturor puterilor, în scopul celei mai depline libertăți*; iar Nietzsche a definit-o ca „*armonia forțelor contrare*”. Definițiile acestea cuprind în cadrul lor, dela rădăcină, profund, tot ceea ce constituie așa zicând esența *culturii*. Le vom lăsa descamdată în umbră și vom înțelege prin cultură, în sensul cel mai larg și vulgar: suma de cunoștințe achiziționate din diferitele ramuri ale produselor adânci, științifice și artistice, ale spiritului omenesc mai ager, — în urma cercetărilor, disecărilor, deslegărilor atâtor taine ale naturii — spre o mai amplă și mai reală înțelegere a rostului nostru, față cu acela a tot ce ne înconjoară în univers. Acțiunea de destindere, de răspândire și încolțire a acestei culturi de toate nuanțele în largul cadru al omenirii în genere, sau în al unei societăți mai mici sau mai mari de oameni, formează ceea ce se numește *culturalizare*.

Distingem două feluri de cultură: una profesională sau specială și alta generală. Prima e necesară la conducerea treburilor profesionale; iar a doua, la un mai lesne schimb de produse ale specialității respective cu ale altor specialități, cari toate, stau permanent, una în funcție de alta.

Apogeul unei culturi, rămâne încheștat de un anumit timp și loc. Dar când își parcurge calea evoluției pozitive sau progresive, dându-și rezultatele practice în așa zisa civilizație, sau luând drumul prăbușirii sale prin evoluția ei negativă sau regresivă, în ondulațiile ei de ascendență și descendență, cultura nu poate fi întreagă monopolizată de nimeni, individ sau popor. Căci înseși tendințele ei de universalizare — cari corespund pe deplin cu aspirațiile omenirii către ea — nu cunosc bariere. Cel mult, singuritele ei ramuri destul de variate și uneori cu deosebiri foarte subtile, își au un anumit mediu mai prielnic de dezvoltare, unde iau avânt mai mare, dar de unde trec apoi și mai departe.

Fiecare stat își susține școlii, în care caută să-și crească cetățenii în spiritul culturii. Din școlii, cultura și specială și generală se propagă *oficial* obligatoriu — dovadă examenele — pentru școlarii de toate gradele.

Exercitarea funcțiunii la care sunt chemați oamenii mai culți ai statelor, unii și-o fac atâtă cât trebuie, cât li se impune de superiorii lor sub rigoarea sancțiunilor legii; alții și-o

fac mai puțin și aceștia cad victima atâtor disciplinare sau — dacă nu cumva au rude sfinți la Ierusalim — ajung pe drept în disponibilitate; și înfine alții, mai puțini, din datorla de conștiință, își exercită în afară de ceea ce li se cere, o mai mare activitate, în măsura puterilor lor. Și asta formează activitatea extrașcolară, extrabisericească etc. neobligatorie în cea mai mare parte, nici pentru cei ce-o fac, nici pentru cei ce-o primesc. E o spontaneitate. Din ea se nasc cele mai bune scopuri; din ea a luat avânt și culturalizarea ce se trâmbează azi. E știut însă, că orice lucru, orice acțiune, dela un moment dat se exploatează de unii, cari speculează totul, pentru a-i lega rezultatul la urmă, de egoismul lor. Vom vedea mai jos, dacă s'a făcut sau nu, la fel și cu culturalizarea.

E cert, că neputând fi ajunși toți la un grad mai pronunțat de dezvoltare mintală, nu vor putea toți nu numai căuta rezolvarea problemelor adânci sau răscoli adâncul științelor diverse — în care caz afirmativ nici n'ar mai avea rost o culturalizare — dar nici măcar de-a le putea asimila primindu-le deagata. Și atunci, *două condiții* se pun în fața culturalizațiilor: pregătirea masei pentru a o face cât mai mult *susceptibilă* de cultură și a doua, măcinarea și întocmirea adevărilor puse înainte, pentru a le face *accesibile* minții tuturor.

Aceasta din urmă condiție, a cauzat *popularizarea științelor*; iar azi *științele popularizate*, sunt tocmai împlinirea faptică a acestei condiții. Cât privește cealaltă condiție, satisfacerea ei rămâne deocamdată palidă și insuficientă. Și vom vedea de ce.

Prin spectrul condițiilor de mai sus, *culturalizarea* se arată a avea două laturi: una, pentru lumea de sus, spre a-i lărgi orizontul de cunoștinți prin augmentarea culturii generale; și în fine alta, pentru lumea de jos, ceea ce se cheamă culturalizarea masei în sens strâns, adică a poporului de jos.

Prima, în rândul întâi se manifestă pe la Universități — care sunt cele mai înalte foruri de elaborare a culturii — unde în afară de cursurile oficiale la materiile de examene cu seminariile lor și în afară de conferințele obligatorii pentru frecvență, se mai țin cursuri libere de popularizare, de către profesori străluciți, sub forma de conferințe publice, din toate domeniile științelor și din toate ramurile și problemele vieții. Pe lângă universități, vin apoi diferitele societăți cu caracter pur cultural sau culturalizant. Nu sunt neglijabile nici conferințele pela teatre și atenee, sau revistele, broșurile, foiletoanele de ziar etc. toate cu rost prea

evident și cu forma ușoară, populară, accesibilă auditorilor și cititorilor lor, cari ori cât ar fi, nu pot fi în toate cele specialiști, pentru ca ori ce cultură și ori ce culturalizare n'au plus, să le fie superfluă. Căci e o curată utopie închipuirea cuiva, că posedă o educație și o cultură perfecționată sub toate raporturile. „Personalitățile” spre care tind unii sociologi a-le forma, prin o educație integrală, perfectă, deocamdată sunt numai imaginabile, dat fiind, că în însuși lăuntrul culturii actuale, sunt multe drumuri, cari dacă și nu se bat cap în cap, totuși, nu merg alătura și nu se sufăr.

În ceea ce privește latura a doua a culturalizării, care se resfrânge la masele de jos, ea se activează deasemenea prin diferite societăți populare cu caracter cultural, cărora li se ține isonul în egală măsură, de foi, reviste și broșuri, toate cu conținut cât mai mult conform cu puterea de pricepere și cu exigențele psihice ale poporului.

P. Deheleanu

Urmările funeste ale „unației”.

Reproducem din discursul lui Simion Bărnuțiu, ținut în 1848 la Blaj, pasagiul referitor la urmările durerease ale unației. — Observăm că Simion Bărnuțiu era gr. catolic și pentru ținuta lui românească a fost alungat din Blaj.

Indată la începutul uniunii vedem în sinoadele noastre pe paterul reporter al Iesuiților preșezind în locul superintendentului reformat. Și pe alt Iesuit 'l vedem neîncetat în coastele episcopului nostru priveghindu-l, ca pe un făcător de rele. Acum spuneți-mi, ce diferență este între superintendentele calvin și între Iesuitul Baranyi? Care din amândoi a fost mai bun pentru Români? Indată după unire, episcopul catolic din Alba-Iulia încălecă peste arhiepiscopul nostru și și 'l face vicar, 'l înfruntă, 'l dojenește, 'l visita până ce și scoate abia bula papei din 1721, ab omni admonitione, correctione, visitatione acelu episcop din Alba-Iulia; iar arhiepiscopul din Strigoniu 'l desbracă de demnitatea arhiepiscopicească și și 'l face sufraganean, și Biserica noastră o bagă în jug nou

unguresc. Cu șlerbitutea aceasta nouă se introduce în clerul român un servilism nou, împreunat cu o îngâmfare mizerabilă, mai ales în referința către cei neuniți, cari nu avea privilegiul uniților. Acest spirit necurat locuiește în monastirea din Blaj sub călugări; face avocat pe Iesuiți și Petru Arone; dă lucru de ajuns episcopului Inocentiu și animoșilor protopopi de atunci; cari murind călugării rămâne ereditate capitolului succesori în funcțiunile călugărilor; și de aci să strecoară la cler; la episcopi, conzistoriu protopopi și vicariate lucrând pe întrecute spre cea mai profundă durere a clerului și a toată națiunea, ca să nu mai scape biserica română niciodată de sub această tutelă rusinoasă; fii nefericiți! Cine vă va apăra, dacă părinții voștri dau mână cu streinii în contra voastră? Ce ar zice episcopul Inocentiu, când ar vedea, că acum n'are Iesuitismul numai un avocat în biserica lui cea aslerbită și sfâșiată de Iesuiți: Ce a păcătuit Biserica noastră — întrebăm și noi cu episcopul Inocentiu, — dacă cumva n'a păcătuit unindu-se, de se pedepsește cu infamia de dezertor? Cu uniunea de o dată a intrat și o ură între Români cari a ținut mai bine de 80 de ani, iertați-mă fraților! să trec cu vederea furiile iadului, cari i-au sfâșiat pe Români în aceste timpuri nefericite; nu postulareți ca să descriu cum se certa fiii cu părinții; cum să băteau frați cu frați fără să știe pentru ce; cum se afurisea preoții noștri unii pe alții; cum lucra marii ungurești și mai ales episcopii lor înaintea curții, ca să-i facă uniți cu puterea pe Români; cum întărâta pe episcopii uniți și pe călugări ca să facă proseliți din Români? Și aceștia nu vedează că sunt numai unelte, cu cari se folosea invidia ungurească ca să turbure pacea între frați! Cine ar putea spune suferințele Românilor sub acele turburări? Cel neuniți n'aveau nici preoți, nici episcop, până ce căzură sub jug sârbesc; nu-i apăra nici o lege în țară; și pe deputații ce-i trimetea la curtea împărătească, dușmanii lor făcea de-i puneă la prinsoare. *Atât de mari eră relele, care le suferea națiunea Română în urma Uniunii, încât încă pe la anul 1735, așa dar numai peste 35 de ani după făcuta uniune, să plânga amar protopopul unit Nicora*

Beianul către episcopul Inocentiu cu aceste cuvinte: „Tare mă tem, că nu vom avea alt folos din unirea aceasta, care o am făcut; ci vom rămâne numai cu ura între frați și cu muștrarea cugetului“. Nu mult după aceasta alt protopop predică în biserica din Blaj, că *l au înșelat pe Români cu unirea*; însă acum eră târziu, pentru că ura acum era rădăcinată între frați; și dușmanii Românilor, cari nu dorm niciodată, priveghia, ca să nu se stingă vreodată din mijlocul lor *acest foc infernal*.

Viața de pe muntele Athos în apunere.

Sfârșitul unei republice călugărești.

După o existență de una mie de ani. — „Domul de pădure al creștinătății anatolice“ — Greutăți financiare distrug „Sfântul Munte“. — Cauza cauzelor: Rusia sovietică. — Athena în Iulie.

Uni Corfa ne ridicase sus pe munte și ne aflară iarăși în Athos. E oare și acum încă tot același Frate cu barba lungă, care manuiază ascenzorul primitiv? *Sunt bărbații de aci de sus oare nemuritori?*

Dincolo de pe naie vedem păreții înalți de stâncă dela peninsulele Calchidiceii situate mai cătră răsărit. Văzurăm conul de marmoră, zărirăm mănăstirele, cari stau aici ca lipite de păreții muntelui, întocmai ca niște cuiburi de rândunele.

Dar ne miră mult cât de goale sunt năile, cari vin dincoaci din Grecia și dela Istanbul. Cum se îmbulziau aci cândva pelerinii, ca să se roage pe Hagion — Oros, pe muntele sacru! Abia înainte numai cu vre-o câțiva ani, apropiindu-ne de Athos, predica aci un preot gr. ort. pelerinilor săi vorbind despre „Domul de pădure al creștinătății anatolice“, pe când un vânt de pe uscat ne aducea deja de partea aceasta odorul florilor de oleandru.

A intrat pustiul aici sus în clăustre, în capele. Nu numai că nu mai vin pelerinii, dar au emigrat de aici chiar și călugării înșiși.

Misticismul numărului 1935

Intrarăm în vorbă cu conducătorul nostru, un călugăr cu ochi ispititori. El își face cruce și zice:

„Se pare, că vremea întru adevărat s'a plinit. Nu scrie oare acum lumea, după

calendarul său 1935? Precis cu 1000 ani mai înainte, în anul 935 după socoata aceasta se făcu aici pri na așezare. Deși Leon al VI, împăratul Bزانului sfințise numai la a 936 frumoasa sf. mănăstire Lavra, iată că 1000 de ani s'au împlinit dela data aceea De atunci blocul acesta de mormoră, acest Athos e de 1935 metri înalt. — Noi mereu am lăsat să-l măsoare. Când au resunat aici clopotele de anul nou eram în Athos numai în număr de 1935 călugări“.

Cum așa numai 1935 călugări? Nu sunteți aici cu miile?

„Totul a trecut, totul a dispărut“, răspunse călugărul nostru. „Înainte de ce începuse războiul, care a cutremurat Europa și ne cutremurase și pe noi, eram aici 15.000 călugări. 17 mănăstiri erau grecești, iar trei adăposteau călugări ruși, sârbi și bulgari. Se aflau aici 250 de Kenias, sau case mici impopulate cu câte 3—4 călugări. 150 eremiți (sihastru) se dedicaseră cu totul vieții pustnice“.

„În anul 1920 eram încă în număr de 5140; în anul 1933 puteam număra încă 2500 inși, iar acum la 1935 suntem numai 1935 călugări.“

Pe acest călugăr care ține atât de mult la misticismul acestor numeri, nimic nu-l poate clătina în credința sa, că vremea cu adevărat plinită este . . . .

De fapt, pe locul acesta e tăcere și pustietate. Chiar și asilul lui Ștefan Nemanja a principelui Sârbiei care odinioară căutase aici un adăpost, se află părăsit. Numai în capela, în care Sf-l Sava, patronul Sârbiei se ruga cândva, mai licurește încă din candelă lumina eternă.

Mulți oameni mari, de-ai Slavilor s'au refugiat pe locul acesta, când erau prigoniți și strămtoriți de inamici. Ei căutau un scut aici, unde ortodoxii își văd Mekka, Medina lor. Dâșii aduseră aici tot aurul de care dispuneau, precum și alte daruri scumpe și capo de opere de ale artel, spre a îmblinzi soarta care îi persecuta.

Refugiații se acomodau timpului de exil al lor întocmai cum se acomodează astăzi pelerinii obiceiurilor și regulilor celor mai aspre de viață dela muntele Athos.

Dar de unde să și iai carnea? Aici nu sunt animale și nu găsești nici măcar un că-

ne sau o pisică. Atât de mult s'a renunțat la carne, încât sunt abandonate și femeile. *Nici o funță femeiasă n'a călcat vre-o dată în aceste mănăstiri.*

Călugării trăesc din poamele, pe cari le produc pomi de pe stânci și îndeplinesc toate lucrurile, cu cari îi însăremeză „Protos“-ul, adevă superiorul lor, căci afară de acesta și de Dumnezeu nimenea altul n'are să li poruncească. Nici dări nu s'au plătit până bine de curând Călugării alcătuiau o republică formală compusă din oameni, cu adevărat rari în felul lor.

Toate năpădiră deodată: Războiul și Bolșevismul în Rusia.

Posesiunile mari rusești ale claustrului Panteleimon fură sechestrare de Soviete. Aceasta mănăstire a fost cândva una din cele mai bogate mănăstiri de aci de sus. Pelerinii ruși nu mai îndrăneau să plece din țara lor și să vină la Athos să se roage.

Catastrofa grecească din Azia-mică; împingea îndărăt pe cea parte a pământului, de unde porneau pelerinii în masse în tot anul la Athos, a luat republicei un alt venit mare. Începură greutățile financiare, cari curând au devenit neinvincibile, după ce darurile din veacurile trecute fură mistuite cu totul.

Cine va mântui Athosul?

Aceasta numai singur Dumnezeu o știe, căci întreținerea mănăstirilor reclamă sume enorme, pe cari guvernul grecesc, cătră care se adresau mereu cei din Athos, nu le mai poate presta. Posibil să se reducă numărul mănăstirilor și acela al populației lor. În felul acesta însă ar întârzia numai catastrofa finală. Dar adevărații mântuitori ai Athosului ar trebui să fie cel puțin miliardari, sau atotputernici. Stă de fapt rău cu Athosul! Vremea lui pare deja plinită chiar și din cauza situației precare a guvernului grecesc.

Nicolae Fizeșanu

protopop mil. ort. rom. în retr.

Onomastica Marelui Voevod Mihai.

În 8 Noembrie a. c. ziua Sfinților arhangheli Mihai și Gavriil, poporul român a prăznuit cu mare însuflețire onomastica A. S. Prințului moștenitor de tron Mihai. Era o zi frumoasă de toamnă. Lumea îmbrăcată de sărbătoare s'a grăbit la biserică, să înalțe rugă-

ciuni la tronul ceresc pentru sănătatea și prosperarea în spre bine a Marelui Voevod Mihai.

In Arad, onomastica Prințului Moștenitor s'a sărbătorit cu pompă tubire și evlavie. La finea sf. liturghii s'a slujit în biserica catedrală, Te-Deum, la care au participat reprezentanții bisericii, armatei și autorităților civile și un public select. Pe piața catedralei era înșirată armata cu muzica și cu drapelul și numeros public. După serviciul divin, generalul Antonescu a vorbit trupelor despre însemnătatea zilei.

Armata și publicul a ovaționat cu simpatie pe Marele Voevod Mihai.

Cu sufletul la Maglavit.

Trăim vremuri biblice. Marile prefaceri sociale precum și invențiile în toate domeniile au sustras și sustrag preocupările omenirii dela partea cea mai esențială a sa, grija de suflet. „S'a înmulțit cunoștința“ după cum zice profetul Daniil. (cap. 12. v. 4) Omul se încrede în puterile sale, se închină idolului său — banul — care are pentru el valoarea absolută — și pe care îl caută din toate puterile, știindu-l atotputernic în cele pământeste. Și grija cea lumească a pus stăpânire ca nici odată pe sufletele oamenilor.

Iată însă că bunul Dumnezeu și-a adus aminte de poporul său și prin glasul ciobanului dela Maglavit cheamă pe oameni la calea cea adevărată. De aproape 5 luni de zile în fiecare zi mii de oameni ascultă porunca întoarcerii la „pocăință“.

Datoria noastră celor ce am văzut mărirea lui Dumnezeu în satul Maglavit este a împărtăși și celor ce încă n'au putut vedea și auzi la fața locului minunile ce se săvârșesc acolo.

Cu data de 15 Oct. a. c. am plecat cu 75 pelerini spre locul sfânt. La halta Maglavit am ajuns Joi (17/X.) la ora 9. Până la stână distanța de 8 km. am făcut-o cu trăsurile. Am trecut pe lângă casa ciobanului unde staționau sute de bolnavi. Înainte de a ajunge la stână ne oprim la locul așa numit „Buturugi“ unde Petre Lupu a avut vedenie, care loc acum e ocupat de mii de bolnavi. Aici se în-

tâmplă minunile — fiecare după credința sa — căci nu ciobanul vindecă, el doar se roagă!

Dela „Buturugi“ cam 1,5 km. spre Dunăre se află stâna și amvonul unde vorbește ciobanul Petrache Lupu. Dunărea e aproape ca la 300 m. Se văd sate în Bulgaria. Aici se adună lumea ca să asculte cum s'a întâmplat minunea. Petrea vine de două ori la zi și spune — dimineața pela 11 și seara pela 5. Vorbele lui simple, dar energice pătrund sufletele. E multă muștrare; păcatele sunt multe și grele. Ne-am depărtat dela calea lui Dumnezeu am uitat învățăturile Lui și casa Lui biserica. — „Voi ați făcut biserica de ce nu mergeți la ea“ — Când trag clopotele toți să se grăbească să-și aducă aminte de sufletul lor și prin rugăciuni și cercetarea bisericii să-și afle mântuirea.

Să se lapede oamenii de rele, să lase furturile, hoțiile și celelalte patimi. El vrea o țară fericită unde toți să fie îndestulați. — Boerii au bani — țărani muncă — deci banii să se întrebuințeze pentru lucrări de utilitate publică unde să-și câștige săracii pâinea, să nu râvnească unul la munca altuia.

Seara s'a făcut priveghere sub conducerea Starețului rânduit pentru serviciu și cu participarea preoților pelerini. O slujbă sfântă și impresionantă. Mii și mii de luminițe strălucesc în noapte gonind întunericul din afară și din lăuntru. De acolo plecăm la „Buturugi“ unde dormim peste noapte. Aici bolnavii stau lângă buturuga sfântă pe care o ating cu rândul.

În jur pe sute de metri patrați sunt mici colibi de rogojine unde zac cei ce aștept mântuirea. În față e o troiță și zeci de icoane. Mii de candelă străjuiesc în noapte, iar lumânările se aruncă în buchete jos unde ard zi și noapte fără întrerupere. Fumul de tămâie și smirna se urcă în sus ca un nor uriaș ce se vede de departe. Abia dimineața vedem, ce mulți au mai sosit.

Cântările și rugile se aud toată noaptea. Cei mai mulți privegheau. Și lumea vine, vine.... E noapte spre Vineri — noapte

sfântă când se fac cele mai multe minuni. Mii de focuri adună în jur pelerinii. Toți sunt pătrunși de măreția și sfințenia locului pe care stau. Noaptea trece repede în cântările sfinte și în fofoalea mulțimei care a umplut toate locurile.

Se aud acum minunile de peste noapte! Surzi, muți, orbi — aud, vorbesc văd. — Toți se îngrămădesc să vadă și să întrebe.

La Maglavit minunile sunt în fiecare zi — iar Vinerea de obicei mai multe. Am vorbit cu o vară a Dr. căp. Rădulescu care fusese oarbă și acum vede.

Se face maslu la „Buturugi“. — Ne adunăm în jurul mesei, în fața troiței. Slujba e impresionantă însă mereu suntem înbulziți. Numai cine a văzut Maglavitul poate înțelege cuvintele apostolilor când zic Mântuitorului, la vindecarea femeii sângerânde „popoarele te înbulzesc“ (Marcu cap. 5 v. 31.)

Slujba se termină — iar poporul sănătos se grăbește de pe acum la stână, unde va veni Ciobanul.

Preot *Marcu Gheorghe.*

INFORMAȚIUNI

Italia și Abisinia Războtul continuă cu înverșunare. Italienii înaintază mereu și cuceresc pământuri noi. Se pare însă că treaba nu mai merge așa de ușor și de repede ca la început. Troupele italiene au dat de munți și acolo, oricât ai fi de înarmat și oricât de multe tancuri și aeroplane te-ar însoți și te-ar ajuta în ofensivă, are și muntele un cuvânt de spus. Chiar numai cu arcul și cu săgeata să îți reziste dușmanul și tot nu mai merge așa ușor ca până acum. Totuși, cum am spus, Italienii înaintază mereu, deși mult mai încet și mai cu băgare de seamă ca până acum.

Mari cutremure de pământ. În partea de apus a munților Stâncoși, spre țărmurile Oceanului Pacific, în Statele-Unite și Canada, telegramele ne aduc vestea că în timpul de 4 zile s'au produs nu mai puțin de 60 de cutremure de pământ, unele mai slabe, altele, însă, foarte puternice. Sunt vreo 200 morți și mai multe sute de răniți.

Frumoasă, dar și păguboasă Pe cât e de frumoasă toamna, pe atât e și de păguboasă. În adevăr, da-

că e o vreme minunată și dacă noaptea cerul e spulzlit de stele, în schimb seceta e și ea strajnică. În unele părți ale țării n'a căzut pic de ploaie de trei luni de zile. Din știrile sosite la Ministerul de Agricultură, seceta care bântue de luni de zile amenință semănăturile în chip cu totul îngrijorător. Totuși, chiar așa pe secetă, în unele părți se fac ogoare și se seamănă grâu. În sudul Basarabiei, însă, nu s'a putut semăna nimic, acolo pământul fiind tare ca piatra, ca unul care n'a văzut ploaie de nu se mai ține minte de când.

2000 noi aeroplano Pentru anul care vine, ministrul apărării naționale din Anglia a făcut o comandă de 2000 de aeroplano noi militare. Și când ne gândim că Anglia, după cât se spune, are deja vreo 11.000 de astfel de aeroplano, ne apucă groaza parcă... Și lumea vorbește mereu de pace! Acu, — nu e mai puțin adevărat că înțelepciunea romană a strămoșilor noștri a spus încă de acum 2000 de ani, — «dacă vrei pacea, să te pregătești de război» așa că și noi, văzând cum țările mari se înarmează pe capete, să nădăjdum că această înarmare a lor va băga frica în oasele tuturor celor cari se gândesc să aprindă războiul și, prin urmare, să nădăjdum că aceștia se vor cuminti, măcar de nevoie.

Bibliografii.

Se recomandă cu toată căldura și stăruința tomul V. de *predici pentru sărbătorile bisericesti, dela Nașterea Maicii Domnului până la Întâmpinarea Domnului* predici întocmite de trei predicatori de forță: P. P. C. C. Lor: Dr. *I. Tarnavschil*, consilier consistorial și fost predicator catedral în Cernăuți, Dr. *I. Vască* fost predicator catedral tot acolo și prof de Teologie în Cluj și de protoiereul *O. Soroceanu*, predicator catedral în Cernăuți. În total volumul de 210 pagini cuprinde 42 predici alese, cari pot fi de cel mai bun ajutor Cierului nostru parohal. Volumul a apărut în Cernăuți în anul acesta și se poate procura, pe lângă prețul de Lei 100, dela Librăria Diecezană, care va îngriji să aibă exemplare.

Arad, la 2 Noemvrie 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

* * *

O broșură despre minunea dela Maglavit. Păr. Dumitru Antal dela biserica Botcanu din București publică în broșura „Ce-am văzut și ce-am auzit la locul minunatei arătări dela Maglavit“, tipărită în Tipografia cărților bisericesti, București 1935, prețul 7 lei. Impresiile ce le-a primit cu ocazia celor două pelerinaje făcute la Maglavit și redă cuprinsul teofaniei

de acolo, așa cum l-l-a povestit clobanul Petrache Lupu. Fiind foarte edificatoare, o recomandăm fraților preoți ca s'o recomande și desfacă între credincioși.

Nr. 6378/1935

Tuturor oficiilor protopopești și Parohiale.

Potrivit indicațiilor și indemnului din adresa Nr. 4666/1935 a Consiliului Central Bisericesc, prin aceasta recomandăm cu toată stăruința, pentru bibliotecile parohiale și protopopești și pentru toate instituțiile atârătoare de noi, lucrarea antirevizionistă, gătită de Dl. Dr. S. Fenyés: Ungaria revizionistă. Cartea costă Lei 100 și se poate procura prin Librăria Diecezană ori dela Consiliul Central Bisericesc, ori dela editura cărții „Excelsior” din București, str. Benitto Musolini Nr. 51, trimițându-se înainte costul exemplarelor.

Cartea conține date și documente, cari prezintă o iconă clară, ce trebuie cunoscută de orice bun român și mai ales de noi, cei dela frontiera dinspre Ungaria.

Arad, 30 Octomvrie 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

Nr. 6999/1935.

Ordin Circular.

În conformitate cu adresa On. Minister al Cultelor No.180.605.21.072 din 22 Oct.a.c., la cererea Societății Naționale de Cruce Roșie a României, pentru ajutorarea celor din județele: Cetatea—Albă, Cahul, Lăpușna, Ismail, Tighina, Covurlui și Fălciu, ajunși în urma secetei cumplite în foamete și sărăcie,—Consiliul eparhial pentru ajutorarea populației infometate dispune următoarele:

a. Întreg clerul nostru din eparhia Aradului să dea un concurs deplin președinților sau

vicepreședinților filialelor Societății Naționale de Cruce Roșie și să ia parte în comitetele locale, ce se vor înființa pe lângă fiecare cantină.

b. Toate parohiile să colecteze cu ocazia serviciilor religioase, obolul celor milostivi și sumele ce se vor strânge să fie vărsate Centralei Crucii Roșii(str. Biserica Amzei No.29).

c) Toți preoții să indemne populația a dona acum, când s'au strâns roadele pământului partea ce va putea, pentruca cu aceasta parte să putem hrăni pe cei flămânzi.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 28 Octomvrie 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad

Nr. 6893/1935

Comunicat.

Onoratul Minister al Cultelor, cu adresa No. 182.421/21.264 din 19 Oct. a. c. ne comunică următoarele:

„Intrucât prin transferările ce se fac dela o parohie la alta, cu salariul postului, se prejudiciază parohiile sărace, de unde se cere transferarea, acestea rămânând fără salariu bugetar, avem onoarea a Vă aduce la cunoștință, că Ministerul a hotărât ca preoții, cari se transferă dela o parohie la alta, să primească salariul postului, unde s'a transferat, eventual să rămână fără salariu dacă postul respectiv nu este prevăzut în buget”.

Ceeace aducem la cunoștință spre știre și conformare.

Arad, din ședința Cons. ep. dela 28 Octomvrie 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

